

[Rager.]

let; det drejer sig om Københavns kommunes forhold til staten med hensyn til refusion af udgifter til sindssygevesenet, og jeg vil meget gerne forelægge sagen for det høje ting, idet jeg støtter mig til de udtalelser, som borgmester Julius Hansen fremsatte i borgerrepræsentationen den 24. november i fjor, og som findes i „Borgerrepræsentationens forhandlinger“ 1954—55, sp. 1615—1617. Jeg beder derfor den højtærede formand om tilladelse til nogle gange at komme med citater, men ellers vil jeg søge at forkorte udtalelserne mest muligt.

Ved denne forhandling havde hr. Urban Hansen i sin ordførertale rejst spørgsmålet om refusionen af disse udgifter til sindssygevesenet, og deri havde han sagt, at han fandt den nuværende ordning urimelig. Det erklærede hospitalsborgmesteren at han kunne tiltræde; han henviste til, at han havde ført forhandlinger med indenrigsministeriet, socialministeriet og finansministeriet for at få en nyordning, og han mente at have mødt forståelse i disse ministerier.

Det forhold, man klager over, er, at kommunen kun får refusion for såkaldt trængende sindssyge, altså for dem, der ligger for offentlig regning, medens der for de såkaldt ikke-trængende patienter — d. v. s. sygekassepatienter og selvbetalende patienter — ikke gives København nogen som helst refusion. Derved bliver Københavns kommune forfordelt i forhold til landets øvrige kommuner, hvis sindssygestatens sindssygevesen tager sig af.

Borgmesteren oplyser, at han har været i forhandling med indenrigsminister Kjærboel i februar måned i fjor, og at man nåede frem til enighed om et forslag, der i princippet gik ud på, at Københavns kommune skulle have statsrefusion for patienter på Skt. Hans Hospital og på psykiatriske modtageafdelinger i København med samme refusionstakst, hvadenten det drejer sig om den ene eller den anden af de to førnævnte kategorier af patienter; det ville betyde en refusion på ca. 5 mill. kr. — måske noget mere — fra staten til Københavns kommune.

Forslaget skulle, efter aftale mellem indenrigsministeren og hvad hospitalsborgmesteren betegner som „os i Københavns kommune“, være trådt i kraft den 1. april 1954; men så kom spørgsmålene om en ny skattelov,

om en ny tilskudsreform og om revision af selve sygehusloven, og i den anledning mente finansministeren, at det ville være rigtigt at stille det andet spørgsmål i bero. På et vist tidspunkt var borgmesteren i forhandling med finansministeren om sagen. Finansministeren stillede i udsigt, at det ikke behøvede at være, indtil disse love var vedtaget, men han turde blot ikke love, at datoen 1. april 1954 for den nye ordnings ikrafttræden lod sig overholde.

Overfor denne udsættelse af det tidspunkt, som borgmesteren og indenrigsministeren var blevet enige om, reagerede Københavns magistrat, idet man fandt det urimeligt, at kommunen skulle bære en halv snes millioner kroner i udgift til sindssygevesenet, og i skrivelse af 15. oktober 1954 til indenrigsministeren henstillede man stærkt, at staten opfyldte Københavns kommunes retfærdige krav, idet man gjorde gældende, at der i og for sig ikke var nogen grund til, at spørgsmålet om det københavnske sindssygevesen skulle kædes sammen med en skatte- og tilskudsreform.

Borgmesteren udtalte, at han vidste, at sagen havde gjort indtryk på indenrigsministeren, som var meget positivt indstillet, og han håbede fortsat, at det skulle lykkes at få ændringen af refusionsforholdet sat i kraft så tidligt som muligt.

Da der nu intet ændringsforslag findes om denne sag til det tillægsbevillingslovforslag, vi her har til behandling, forstår jeg, at finansministeren har været den stærke mand. Nu kunne jeg tænke mig, at det udmærkede arbejde, som finansministeren på et andet område har udført i den sidste tid — og for hvis heldige tilendebringelse det vel egentlig er rigtigt at bringe ham en lykønsning — har bevirket, at andre spørgsmål måske har måttet træde noget i baggrunden. Det skal jeg ikke på nogen måde bebrejde ham, særlig ikke, da der vel endnu er tid til at bringe det i orden og man — såvidt jeg forstår — mener, det vil være rigtigt og korrekt at bringe det i orden.

Jeg henstiller derfor til den højtærede finansminister, at han medvirker til, at der til tredie behandling af tillægsbevillingslovforslaget på indenrigsministeriets budget opføres det beløb til refusion, som jeg her har omtalt, beregnet efter de principper, som efter borgmester Julius Hansens af